

Monrad: Jeg maa ogsaa anse det for særdeles ønskeligt, om den høitærede Krigsminister vilde følge i sine Forgængeres Fodspor. Hvorfor vil han stille den Forbring af saadanne Sager skulle bringes under offentlig Omtale? Hvorfor vilde han ikke lade sig nøie med, at Vedkommende henvendte sig til ham? Dersom han havde erklæret her, at han ikke vilde lade Sagen undersøge, men at man kunde henvende sig til Afdelingerne, saa kunde han støtte sig paa, at det var hans Grundsætning, at saaledes skulde man gaa frem, men naar han vil lade Sagen undersøge, efter at den er omtalt her, saa viser det jo, at han opgiver denne Grundsætning, og saa kunde vi jo have sparet hele denne Forhandling for Vedkommende. Jeg ser ikke, at der fra Krigsministerens Side er vundet det Allermindste; men derimod fører en saadan Forhandling altid visse Ulemper med sig. Jeg maa nedlægge en Indsigt imod, at en Mand, der misbruger sin Myndighed noget, stemples som en Forbryder. „Forbryder“ er virkelig et overordentlig stærkt Udtryk om den, der gjør sig skyldig i den Forseelse, det er et stærkt Udtryk at stemple ham som en Forbryder, fordi han har givet en Rekrut et Drefgen. „Sikken en Forbryder han er!“ Det er virkelig at overdrive Sagen. Jeg maa bemærke, at der hændes ikke saa sjældent noget Sigtende med Hensyn til Skolelærerne. Det er ingenlunde altid de udhytligste Skolelærere, og jeg antager heller ikke altid de udhytligste Officerer, som nu og da blive henrevne til Overillelse af deres Nidjærhed, for at Rekruterne skulle lære, saa at Haanden kommer i en Bevægelse, som den helst ikke burde komme i. Det er ingenlunde altid de udhytligste, det er altid en Feil, vistnok, men det er tit netop en brændende Uergjerrighed efter at det Altkammen skal være udmærket, der gjør, at Blodet kommer i den stærke Bevægelse. Jeg maa derfor blot nedlægge en Indsigelse mod, at man, om ogsaa en Mand gjør sig skyldig og flere Gange gjør sig skyldig i en saadan Forseelse, saa at han derfor fortjener at blive straffet, deraf slutter, at han er en udhytlig Officer, og endnu mindre maa man slutte, at han er en Forbryder.

Forespøreren (Bustf): Ja, vi ere vel nu paa det Sidste med Forespørgselen, og jeg skal da kun talke ærede Medlemmer, der have taget Ordet, idet de jo i det Væsentlige have været enige om, at vi burde tage Sagen paa denne Maade, og saa vidt muligt bidrage gennem Offentligheden til at hemme Myndighedsmisbrug og Inhumanitet overfor vore

Sønners Uddannelse. Men den høitærede Minister kom ind paa et Øjeblik, som man altid kommer ind paa, naar man behandler den Slags militære Sager. Der er to Ting, som altid komme frem ved saadanne Leiligheder. Den ene er man nu bleven kjed af, men den anden fastholder man endnu, og ligesaa ofte som det fastholdes, maa det energisk modsiges af os. Naar den høitærede Minister siger: Kom med Beviser, saa siger vi: Vi komme med vore Dplevselser og Erfaringer, alle vi, der have været Soldater. Der bliver altid sagt, naar Sager af denne Art komme frem: Kom med Kjendsgjerninger, saa skulle vi nok tage fat. Men det er ikke nok for Ministeren, at vi komme med Kjendsgjerninger, men han fastholder det Andet, at de kunne klage. Det er det stadige Svar, der kommer frem, at de kunne jo klage. Og Ministeren sagde endogsaa, at om det kunde lykkes os her i denne Sal at komme med Beviser for, at der var klaget, men at der intet Hensyn var taget dertil, saa havde dette endnu større Interesse for Ministeren, end om vi kunde frendrage saadanne Exempler. Ja, det kan Ministeren sagtens sige, thi Sigt er næsten aldeles umuligt at bevise. Vi, der have været Soldater, have været Bidne til, at de af det ældre Mandskab, hvis der var Nogle, der have prøvet paa at klage, ere blevne forfulgte paa enhver Maade, naturligvis indenfor Lovlighedens Grændser. Vi have nemlig Noget i den militære Straffelov, jeg tror i § 199 i vor nuværende, der kaldes den arbitrære Straffemyndighed, hvor Afdelingschefen kan idømme baade Dit og Dat, endogsaa Vand- og Brødstraf, men det behøve de ikke at gaa til for at gjøre Soldaterne Livet surt; vedkommende Underofficerer og Officerer have det jo i deres Magt baade under de daglige Øvelser og udenfor Øvelserne at trakassere og fortrædige en Mand paa hundrede Maader, hvorved Manden faar en Tilværelse, medens han er Soldat, som bliver næsten et Helvede paa Jord, og naar vi gaa og se paa det — ja det undrer mig virkelig, at det ærede militære Medlem for Københavns 3die Balgkreds (Tvermoes) ler af det (Modsigelse). Naar, det er ikke af det, det glæder mig, at det ærede Medlem fra lægger sig, at det er det, han ler af. Altsaa vi, som have set, hvorledes det ældre tjenstgjørende Mandskab er blevet behandlet, og ligeledes de yngre, som have gaaet den Vej, vi have naturligvis undertiden faaet vore Klager frem, og undertiden har vedkommende Afdelingschef taget os under fire Dine og sagt: De kan godt klage, jeg skal gjerne indgive Klagen, men De maa vide, hvad De udsætter Dem for, og saa oprullede han et